

Boszorkányos Pöttös Kapitány

Aznap haragos morgásra ébredt a Pöttös Hajó legénysége. Elsőre meg is ijedtek picit, de hamar rájöttek: Melák gyomra korog. Persze nem az övé volt az egyetlen, csak éppen a leghangosabb. Igazából a teljes személyzet szeme kopogott az éhségtől. A minap történt ugyanis egy kisebb „baleset”, amiből kezdett komolyabb katasztrófa kerekedni. Az egész úgy kezdődött, hogy Tücsi – aki köztudomásúlag szereti a hasát – egyik délelőtt, az éléskamra feletti szellőzőnyíláson át besurrant, hogy titkon torkoskodjon kicsikét. Épp benn volt, amikor Panka hangosan kiáltozva őt kereste.

– Tücsi, Tücsi! Hozz a kamrából túrót, légy szíves!

A torkos matróz nagyon megijedt, hogy rajtakapják. Szaladt is gyorsan, ne maradjon szegyenben. A nagy sietségben azonban nyitva maradt a fenti csapóajtó. A Nap besütött, megolvasztotta a jeget odabenn, így aztán az aznapi túrós palacsinta volt az utolsó igazi lakoma a Pöttös Hajón. A kamrában minden ehető dolog megpenészedett és ki kellett dobni – a mélytengeri rákok legnagyobb örömére. Mindez persze a nyílt óceánon történt, sok száz mérföldre bármilyen szárazföldtől. Panka hiába követett el mindent, egy hete már csak csökkentett adagokat tudott kiporciózni. Nem csoda, hogy a legénység tagjai – pontosabban a pocakok – lassanként elkezdetek morgolódni, Pöttös Kapitány pedig a legközelebbi sziget felé navigálta a hajót. Nem sok jóval kecsegtette azonban a legénységet.

– Erősen őszre fordult az idő, friss gyümölcsöt erre felé már nem találni ilyenkor.

Mindannyian azon a véleményen voltak mégis, hogy annyi baj legyen, a lényeg, hogy valami ehetőhöz jussanak, hiszen a tenger közepén még halat fogni sem lehet. Hanem amikor kikötöttek végre, jókora piros tábla fogadta őket, hosszú-hosszú felsorolással a sziget királyának megannyi szabályával, rendeletével és tilalmával.

Szófogadó társaság lévén, a Pöttös legénység szépen végigolvasta a lajstromot. A számtalan, egészen értelmetlen rendszabály mellett – mint például, hogy borotválkozás előtt tilos fokhagymát enni, vagy nem szabad piros sapkát rakni a sütnivaló tökökre – akadt olyan, ami őket is kifejezetten érintette, méghozzá meglehetősen rosszul: „Idegeneknek tilos vadászni, halászni, és tilos növényeket szedni minden év december 1-től következő év november 31-ig.”

– De hát akkor mikor lehet?! – hökkent meg Nyurga.

– Úgy tűnik, sohasem – mondta Pöttyös Kapitány.

– Akkor legalább vásároljunk valamit – javasolta Melák.

– Na, addigra felkopna az állad! – mutatott Panka, a következő sorra, mely szerint kereskedni kizárólag február 29-én lehet.

– Miféle dilis népség lakik itt!? Ilyen nap csak négyévente egyszer van! – fakadt ki Tücsi, aki különben napok óta csak csendben lapított.

– Sebaj, majd a boszorkánykörök segítenek – jegyezte meg titokzatosan Pöttyös Kapitány. Ez nagyon rejtelmesen hangzott, de a kapitány kijelentette: – Még ma nagyot fogunk lakomázni! – így a többivel már nem foglalkoztak. Fogták a kosarakat, és irány az erdő. Alig gyalogoltak öt perce, amikor Melák nagyot rikkantott:

– Ózláb gombák! – és a fák közé mutatott, ahol egy nagy körben álltak a gombák.

– Micsoda hatalmas kalapok! – lelkesedett Nyurga.

– Szóval ez volna a boszorkánykör! – mosolygott Panka. – Mifelénk tündérvöröskörnek hívják, ahol a gombák ilyen szép karikában nőnek.

De ezzel kevésbé törődtek a többiek, csak gyorsan telekapkodták a kosarakat. Már indultak is vissza a Pöttyös hajóhoz, amikor Hordó kutya ugatása jelezte, valaki közeledik. Nem is kellett soká várni, és megjelent a szigeti járőrcsapat. Marcona katonák páncélöltözetben, előttük pedig egy hivatalnokszerű ember magas kalapban, palástban, okuláréval az orrán.

– Állj! A törvény nevében tilos növényeket gyűjteni! – harsogta már messziről.

A matrózok nagyon leforrázva érezték magukat. Égett az arcuk, a fülük, de Pöttyös Kapitány a legnagyobb nyugalommal válaszolt:

– Teljesen természetes. Növényekhez nem nyúltunk, csak gombát gyűjtöttünk. Azt nem tiltja a rendelet.

Kicsit meghökkent a hivatalnok, és gyorsan előkapta a könyvet a hóna alól. Beleolvasott a megfelelő helyeken. Csóválta a fejét nagyon, aztán így szólt.

– Valóban, gombákra még nem vonatkozik tilalom. Jelentenem fogom, hogy pótolni kell a hiányosságot. Addig is, mivel nem sértettek törvényt, Önök távozhatnak – harsogta katonásan, majd a testőröknek intve elvonultak.

A Pöttyös legénység úgy bámult a Kapitányra, mint valami boszorkányra, aki megbabonázta a járőröket, de ő rövid, és egyszerű magyarázatot adott.

– Nincs ebben semmi boszorkányság! A gomba nem növény. Ennyi. Most pedig gyerünk a hajóra! Belakmározunk, aztán irány észak, keresünk egy jeges helyet, hogy újra beüzemeljük az éléskamránkat!

VÉGE